

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 964/06
24.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Предрага Трифуновића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужене ББ, чији је пуномоћник адвокат БА, ради поништаја тестаментa, одлучујући о ревизији тужене изјављене против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.бр. 2557/05 од 14.12 2005. године, у седници већа одржаној дана 24.05.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.бр. 2557/05 од 14.12 2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Нишу П. број 641/2003 од 13.07.2005. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца према туженој и утврђено да је ништав и да не производи правно дејство писмени тестамент пред сведоцима покојног ПП, проглашен на записнику тога суда дана 29.11.2002. године у оставинском предмету Ов. број 1307/02. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражио утврђење ништавости истог тестаментa у делу којим је оставилац располагао уделима који представљају заоставштину његове супруге покојне ПП1 по основу стицања у браку, од: 2/6 идеалних делова етажног стана ГГ и 2/6 од 1/2 тавана и 1/2 подрума у тој згради и са 2/6 идеалних делова гараже на истој парцели и да му се стога одреди нужни наследни део од 1/6 идеалних делова тих непокретности, у ком делу се тестаментално располагање редукује, што је тужена дужна признати и ставити му ту имовину на располагање. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова овог спора исплати 85.875,00 динара.

Правоснажном пресудом Окружног суда у Нишу Гж.бр. 2557/05 од 14.12.2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Општинског суда у Нишу П. број 641/2003 од 13.07.2005. године у ставовима првом и трећем изреке, а одбијен захтев тужиоца за накнадом трошкова одговора на жалбу.

Против наведене правоснажне другостепене пресуде, тужена је изјавила благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност наведене другостепене пресуде у смислу члана 399. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана јер у проведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности; а ни битна повреда из члана 382. став 1. у вези члана 361. став 1. ЗПП и члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП на које се у ревизији указује. Обзиром да образложење другостепене пресуде садржи оцену релевантних жалбених навода и разлоге о битним чињеницама.

Нису основани ни наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, сада покојни ПП сачинио је дана 24.05.2001. године писмени тестамент откуцавши га на писаћој машини, који је прочитао и потписао пред једним сведоком ВВ, која је затим напустила његов стан. Тог истог дана, али поподне, дошао је и други сведок ДД који је у том својству потписао тај тестамент, након што му га је тастатор предочио и рекао да га је претходни сведок прочитао. ПП је преминуо дана 28.02.2002. године, а његов писмени тестамент пред сведоцима проглашен је у оставинском поступку покренутом иза његове смрти пред Општинским судом у Нишу у предмету О. број 1307/02 на записнику од 29.11.2002. године. Тужилац је син, а тужена ћерка тастатора.

На бази изложеног утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови извели правни закључак о ништавости предметног алогографског тестаментa оставиоца, односно писменог завештања пред сведоцима; обзиром да оно није закључено на начин и под условима прописаним чланом 85. Закона о наслеђивању ("Сл. гласник РС" бр. 46/95 од 4.11.1995. године, са применом од 4.05.1996. године). Због непостојања истовремености потписивања наведених сведока предметног завештања. Следом чега је исправно усвојен тужиочев тужбени захтев за траженом ништавошћу предметног завештања.

Тачно је ревизијско указивање тужене да је завештање у смислу члана 168. Закона о наслеђивању РС рушљиво онда када није сачињено у облику и под условима одређеним законом. Међутим, заузето правно становиште другостепеног суда из побијане пресуде о (утврђеној) ништавости предметног завештања.

као да је реч о разлозима тзв. апсолутне ништавости, иако је сходно цитираној законској одредби заправо реч о разлозима из домена тзв. релативне ништавости; нема материјално-правне консеквенце на непостојање његовог правног дејства и правни закључак о његовој ништавости. Стога је без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари ревизијски навод тужене о погрешној примени материјалног права. Притом Врховни суд налази да је тужилац свакако лице које у смислу одредбе члана 165. Закона о наслеђивању има правни интерес за поништај завештања због рушљивости и да у конкретном случају, обзиром да по подацима из списка произлази да је тужба у овој парници поднета дана 6.02.2003. године, нису протекли рокови (субјективни и објективни) из члана 170. цитираног закона, у којима се може захтевати поништај завештања због повреде облика и непоштовања услова одређених законом, под којима је оно закључено.

Ревизијски навод тужене да је другостепени суд пропустио да у својој одлуци оцени предметно завештање са материјално-правног аспекта својеручног завештања, за које су по њој испуњени законски услови је пре свега нетачно јер то демантују разлози образложења побијане пресуде. Такође је и неоснован, обзиром да је одредбом члана 84. Закона о наслеђивању децидирано прописан услов за пуноважност овог ологографског тестаментa и то својеручно сачињавање и потписивање од стране завештаоца који зна да чита и пише; што значи завештаочевим рукописом. Зато ологографско завештање не може бити начињено никаквим механичким средствима која су посредник између завештаочеве руке и папира на коме је оно сачињено, примерице писаћом машином, као у конкретном случају. Стога се не може признати пуноважност предметног завештања као наводног ологографског завештања.

Правилно је донета и одлука о трошковима спора у смислу одредби чланова 149. став 1. и 150. ЗПП, због чега је и потврђена.

Са изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде у смислу члана 405. у вези члана 491. став 1. важећег ЗПП.

Председник већа-судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц